

ZLATKO ZAJC

Jecljanja hroščev

Ob polni luni
si odpiram čelo,
z najnežnejšim dotikom
brskam za belo koščico pesmi.

Se mi je pokazal naenkrat pred očmi
manjši pajek rdeč,
pa veselo splezal pod strop,
izginjajoč v kolobarčku dima.

Je to: ob polni luni,
čelo in najnežnejši dotik,
manjši rdeč pajek pred očmi,
bela koščica pesmi v kolobarčku dima.

Kdo
žvižga in kriči
v prezebli zrak lobanje?

Poniglavi jaz,
preščipnjen v majhnih zagatah,
o, prozorna goljufija.

Potem pa sem zajecljaj,
kot bi lajal zajec,
jec, jec, jec.

Zunaj je noč in razsaja jesenska nevihta,
ki bo prinesla močne ohladitve.
Poslušam sladko glasbo z Madagaskarja,
v skodelici je kava, tobak na mizi
in načet Ulikses.
Pa mi je toplo pri duši,
kjerkoli to že je.

Nespečneževo javkanje

O, ti, prekleta, debela in zlata luna,
zakaj si si me spet privoščila?
Vse se dogaja le še na eni struni,
ki se lahko vsak hip boleče strga.

Takole, na poseben način, očaran
od lastnega naraščajočega strahu.
Kamnita negibnost nepomembnosti,
ki gloda votlino in votlost od znotraj.

Razsekani in nesestavljivi koščki nespečnosti,
pôt, ki zaudarja po razpadanju.
Trpljenje, nespremenjeno, obrnjeno kakorkoli.
Ta moja dolga prisotnost ničevosti
me v zlati mesečini pesti.

Hroščeve sanje

Pišem s precejeno svetlobo,
s peresom v obliki plamena sveče,
sledeč sliki iz senc,
ki jo najmanjši premik
za vekomaj izbriše.

Moja misel mogočna
usmerja svetlobo in vse slike.
Misel o sebi,
od kod se hudir napaja?
Kar naprej in naprej,
brez pokoja,
me čisto malo,
prav vsak trenutek,
za vedno obhaja.

In plosknil bo trenutek,
ko se bo
misel o sebi sesula
in se skozi črno režo
pretočila
v morda,
hroščeve sanje.

Jebenti,
je pusta samota.
V celem in praznem vesolju,
mar sem res sam,
čisto sam?
Le slutnja arabska lutnja
me na površju drži.

Jaz,
zunaj sneži ...